

El primer indult per a la senyora Orríols

written by Jaume Gras i Bartrolí | 21 de març de 2024

La Catalunya espoliada i humiliada des del 39, la Catalunya contemplativa i consentidora des del 78, és un país especialista a detectar xenòfobs, racistes, feixistes, nazis i gent d'extrema dreta. Hi ha sectors que tot el dia somien amb aquest perfil per poder trobar-se ells més còmodes. Quan un no sap què dir o no li agrada que li facin veure segons quina realitat sempre té un bon recurs retòric: ets un feixista! O el que vingui bé, segons l'ocasió.

Té gràcia que qui més fa servir banalment aquest recurs siguin els de l'òrbita comunista o postcomunista, grups de cultura política autoritària i sectària per constitució i tradició, però és així. La Catalunya autonòmica, la del *processisme*, ja fa anys que ha evolucionat cap aquests viaranys.

Jo no crec que això esdevingui cap mèrit i sí una manifestació més de la degradació en què ens ha dut la dictadura i l'autonomia dels adaptatius, una autonomia que ens ha deixat encara més minoritzats, més pobres i sobretot molt, molt desmoralitzats. La frustració i la incapacitat es transforma i quan es manifesta sempre ho fa com bonament pot per donar a entendre que la impotència descansa, com a mínim, sobre unes bases morals ben robustes.

Els catalans, que hem tastat durant decennis i encara tastem els efectes de les mentalitats i les accions autoritàries, i la xenofòbia més abjecta, hauríem de ser més seriosos a l'hora de frivolitjar i repartir carnets de feixisme i altres maldats similars.

Encara ressonen les crides a la **desinfecció dels catalans** que preteníem ser lliures per sempre, que van sortir de la boca de tota una eminència de la política catalana, nacional

(espanyola) socialista i europea en un míting de la seva colla no fa pas tant. Ho recordeu?

Tot aquest comportament políticament tan correcte, com altament estúpid en la seva implantació compulsiva, recorda les reaccions del franquisme i l'obsessió a veure comunistes per tot arreu, una paranoia del règim que, contràriament al que pretenien, va ajudar a incrementar el protagonisme polític d'una força irrellevant als països democràtics del centre i del nord d'Europa. Aquella obsessió no deixa de ser similar al deliri actual, ara de cap per vall.

Un autèntic deliri que ara, l'univers autonomista instal·lat, repeteix perquè dins del seu marc mental, i sobretot laboral i econòmic, l'objectiu primer és mantenir la seva posició. L'amabilitat i la suplantació del nom o el significat de les paraules, o de les coses que mai podran canviar sense ser lliures, els convida a la fantasia i a l'ocurrència freqüent. Aquest sector necessita distorsionar la realitat fins on calgui per mantenir amb creences originals el seu discurs de pura filigrana.

En moltes ocasions el pensament és tan recaragolat i allunyat del més elemental sentit comú que fa riure. Baixem al terreny del dia a dia. Qui el difon és capaç de dir, sense perdre la cara de franciscà/cana, que l'objectiu principal de la presó ha de ser la reinserció i no el càstig lògic per una malifeta, jutjada i demostrada. No per una arbitrarietat política.

Existeix un pensament ben estès a Catalunya que diu i ens vol fer creure que les presons han de convertir-se preferentment en escoles o centres de teràpia, en lloc d'espais closos on ubicar les persones que han escampat la seva mala llet per la societat, els que han fet mal altres éssers humans, vulnerables davant la violència, fins al punt d'arruïnar una o moltes vides, i la dels familiars. En un acte d'aquesta naturalesa hi ha molta més gent implicada que no es mereix que es banalitzï el seu patiment amb la focalització només dels

agressors. Com si no existissin les víctimes.

Per a la reinserció no cal aplicar cap tortura xinesa, ni arrencar ungles, està clar. Aquest és l'imaginari dels que sempre volen dur qualsevol interpretació de segons quines obvietats a l'extremisme més estentori.

Si no parlem de repressió política, és evident que la justícia no és cap venjança personal sinó la institució que segons les mil i una circumstàncies de cada cas valora i dictamina que qui escampa el mal no pot ser recompensat. Una sentència no és cap premi. No pot ser un premi. Abans de tot és un càstig. La reinserció no pot esdevenir ni el primer, ni el segon, ni el tercer objectiu d'un delictes greu. La reinserció ha de ser la conseqüència d'un procés de reflexió introspectiu llarg i profund de la desconsideració exercida contra els altres i necessita un temps per madurar i ser ben efectiva. Com tots els processos, tots els processos traumàtics requereixen el seu temps. Amb tota l'ajuda que calgui segons el perfil i la penitència que hagi dictat la justícia.

La inserció no pot esdevenir un dret prioritari i superior als drets humans que sí que tenen les víctimes, la bona gent que no ha fet res i paga religiosament els seus impostos per mantenir precisament tot aquest sistema penitenciari. Un sistema que com hem vist, permet, per ideologia, que algú condemnat per matar una senyora, treballi a la cuina al costat de senyores. Bombers piròmans, sens dubte, com hem vist.

Aquest *trompe-oeil* mental no se sosté per enlloc i el primer d'octubre ens va servir, en part, per esberlar també aquest mur d'impostures per si algú ho vol aprofitar. Encanteris, falsedats, canvis de significats, pèrdua del sentit comú més elemental prové, en bona part, d'aquest món d'impostura i engany que hem viscut els darrers 45 anys que ens ha dut a un caos sense precedents.

Fa pocs dies, des de *VilaWeb*, un sector destacat del pensament

més woke català, va anunciar el seu indult parcial a l'alcalde de Ripoll, la senyora Sílvia Orriols. Ben bé com si es tractés del famós indult d'una falla, qui ha donat el certificat d'aixecament de la seva maldat intrínseca ha estat en Jordi Borràs. Ell ens ha dit que l'alcalde de Ripoll no és feixista però sí d'extrema dreta. És a dir, una radical de les dolentes. Anem avançant. Els hi costa, però finalment com que tothom sap que l'aigua sí que cau del cel, no tenen ganes de continuar fent el ridícul.

És important que sigui el senyor Borràs qui comenci a desmuntar aquest constructe que ens diu "nens això no es mira, això no es fa, això ni es toca". És important perquè estic convençut que Jordi Borràs no és només un gran professional, sinó la persona a Catalunya que coneix millor aquest tenebrós món dels fatxes. Els de debò. Sap què diuen, com es mouen, quin argot tenen, en quina llengua parlen i quins mètodes fan servir per dissuadir. I sobretot amb qui es relacionen.

El senyor Borràs és un home valent que ha reflectit molt bé l'abjecte món de l'extrema dreta espanyola/castellana, xenòfobs que sí que ens fan por perquè ens traslladen, sense voler, al record d'experiències pretèrites desagradables només per ser qui som. Jordi Borràs difícilment podrà tornar a fer treballs gràfics tan complets per por que no li escalfin la cara. Ha rebut moltíssimes amenaces.

En canvi, no crec que el fotoperiodista tingui por d'anar a qualsevol acte protagonitzat per la senyora Orriols i molt menys de patir per la seva integritat. Això és molt important, i el mètode comparatiu que a la força hem de fer servir si som honestos per analitzar fets, deu tenir alguna cosa a veure a l'hora de rebaixar la pena de l'alcalde proscriu.

La realitat està farcida d'infininitat de matisos i plects que el periodisme ha de detectar i desemmascarar. Al meu entendre no es pot valorar a tothom només amb la plantilla ideològica de conveniència i destrossar el contrari per satisfer les teves

creences.

La seva feina hauria de ser, sobretot, procurar desemascarar i discernir si s'escau. Parlar clar i no enredar més. A la senyora Orriols, el sectarisme més rudimentari i contradictori, li ha clavat recentment una multa de deu mil euros per dir coses molt similars a les que va dir el polític novaiorquès Michal Walzer durant una teleconferència en un acte al CCCB de la mà del senyor Jordi Graupera. Per cert, un acte que estava ple a vessar.

Tots els que ens dediquem en aquest món sabem que multar una persona per presumpte delicte d'odi per dir el que va dir és una autèntica cafrada que ens du a l'abisme per la via de l'estupidesa. Una persona que no ha dit mai en públic i cridant res semblant a allò de "**Hay que desinfectar Catalunya...**". Ens ajuda a entendre que no és tan inhumana com ens deien i que els que es consideren progressistes practiquen una retòrica molt més destructiva.

Ja veurem com evoluciona tota aquesta histèria dels instal·lats davant l'heterodòxia d'una senyora que centra el seu missatge a parlar de la fruita prohibida de la immigració, de la minorització dels indígenes i que assenyala sense embuts la impostura de la classe política catalana i que, per damunt de tot, vol la llibertat de la nació catalana. Un programa sense la xerrameca fàtua i buida dels de tota la vida, que pot irrompre en el panorama polític català. Els electors decidiran si és o no és seductor i vàlid per sotragar el pantà autonomista.